

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
Περίοδος Β', Έτος 34^ο, Τεύχος 53-54

Αφιέρωμα στον Κ. Γ. Καρυωτάκη

Πρόβλεψη 2017

Το Φευγιό

Βασίλης Κωνσταντίνος Μάργαρης

doi: [10.12681/prch.28349](https://doi.org/10.12681/prch.28349)

Copyright © 2017, Βασίλης Κωνσταντίνος Μάργαρης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μάργαρης Β. Κ. (2017). Το Φευγιό. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (53-54), 364–365. <https://doi.org/10.12681/prch.28349>

Βασίλης ΜΑΡΓΑΡΗΣ

Το φευγιό

Τρεχάτη έφτασε η Μητρογκούβενα απ' τον πάνω μαχαλά στο σπίτι του Χρήστου Σκάρλου, του ξαδέρφου της. Από βραδύς, καθώς έμαθε το νέο, μπήκε σε βαθιά συλλογή. Μάτι δεν έκλεισε όλη τη νύχτα. Και πριν φέξει, γλυστρά στο μισοσκόταδο. Να τον προλάβει. Είχαν μαζωχτεί σπίτι της την προηγούμενη πέντ' -έξι νομάτοι και κουβέντιαζαν στα μουλωχτά με τον Μήτηρο. Ήταν, βέβαια, απ' τους αντίθετους. Στην πόρτα:

– Χρήστενα, Χρήστενα ...

– Ποιος είν μισάνιχτα, από μέσα.

– Γιώ, η Μητρογκούβινα. Αν' ζι.

– Τι είνι; Πάθαταν τίπουτα;

– Τίπουτα δεν πάθαμαν ... Ακ'σι, όμως, πώς έχουν τα πράματα: Σήμιρα θα στήσουν καρτέρ' να ζικάνουνν του Χρήστου. Ήρθαν σπίτ' κι τα κρυφοκουβέντιασαν μι του δ'κό μου. Τ' ακούρμινα απ' του μέσα δουμάτιου. Πρέπ' να φύγει. Να βρεήτε τρόπον. Είν' αποφασισμέν', δεν κάνουν πίσω. Ξύπνα τους.

– Κάνιμ' τ' χάρι, μουρ' Μήτρινα, τράβα στον Κίτσιου τον αδερφό μ' κι πες τ' να φέρ' τα μπλάρια στου σπίτ'. Πές τα κι τα μαντάτα ... Μην κάθισι ... Αμ, τα φιλιάστ' κι γω από κιρό τα στραβ'α τα χαμπέρια ... Κατ' μ' όλιγη, δεν παν' καλά τα πράματα ...

Σε βαριά και φορτισμένη ατμόσφαιρα, έτσι με κουμάντο, σοφά και συγκρατημένα, πρόκαμαν να συντονιστούν τα πάντα. Κι ο πικρός μισεμός φτάνει: Ο Κίτσιος μπροστά με τα παιδιά, πίσω η Χρήστενα κι ο Χρήστος με τα μπαγκάζια. Πέρα απ' τα βουνά θα βρουν σίγουρα καταφυγή. Θα σπλιστούν με κουράγιο και θα τους στηρίξουν ο κόσμος. Προχωρούν βουβόι. Να προλάβουν. Να βγουν απ' το χωριό. Φτάνοντας, κιόλας, στο διάσελο τ' Αηδημήτρη, ο Χρήστος στρίβει να δει στερνή φορά το σπίτι. Δεν θα το ξανάβλεπε ζωντανός ...

– Σπίτι μ' ... Του σπίτ' μας γ'ναίκα ... Πάμι, τώρα, στου παζάρ' να ψουβίσουμι. Έχουμε παν'γυρ' αύριο. Κόσμος, φασαρία, τριχάματα. Να πάρουμι κι

στ' μπέμπα μας φ'σάνι –μην του δει πριν γυρίσου απ' του μαγαζί κι ιγώ– πάμε, μουρ, να δούμι κι κανα χριστιανό στον πλάτανου. Μ' πόνηση για κουβέ-ντα. Θα μας βλέπ' η Στρουγκούλα απού ψ'λά κι θα γελάει μι τ'ς κόνζις μας. Α, του γιόμα τι θα κάν'ς; Κάνι καμμιά πίτα π' μ'αρέσ'. Ξέρ'ς τι; Να δέσουμι κι τα'ν πιργουλιά στ'ν κρεββατίνα μας. Θα μας στουλίζ' τον τόπου. Τι σπít', θέ μ' κι αυτό! Τυχεροί είμαστι, Τσιβούλα μ'. Μην κρεν'ς. Να κ'τάς πέρα τα β'νά, κατακόκκινα, του δειλ'νό κι του φιγγάρ π' θα βγαίν' σιγά-σιγά απ' τα σύννιφα! ... Κι η νύχτα! ... Στου παν'γύρι, να ξέρ'ς, σι θέλου χουρισταρού! Τουν «Κοθ-σταντάκι» τουν χορέβ'ς σαν μπαλαρίνα. Μιρακλίδ'κα, σ' λέου. Μην είσι βαλα-ντουμέν', καρδιά μ'; Ή πήρης απ' τουν πατέρα σ' π' δεν άφ'νη παν'γύρ' για πανη'γύρ' να μη ζαλίσ' του χουρουστάσ'! ... Να βαλ'ς μπόλ'κου τυρι Βούλα μ' στ'ν πίτα. Φύλαξι κι κανά δυο θηλιά για τ' μάνα σ'. Οι μιγάλ' είνι παραγκου-λίσ' τ'ς κακουφαίνιτη. Θέλουν να ντύνουν τ'ς κβέντες τ'ς με χουλή. «Ξουφλή-σαμαν» λέει. Τι να θέλ'ς ...

– Ε, Χρήστου.

– Κρίνι, Κίτσιου μ'.

– Να, απ' ιδώ, ξυστά απ' τα Μπ' νέλια, θα πάμη. Μιτά, Μιχαλίτ' τουν ανήφουρου κι «Μήτσιου Βαγγέλ'». Πίνουμι, εκεί έναν καφέ και ζιμουδιάσουμι, να ζαπουστάσουμι κι τα μπλάρια κι' ου 'σραχθους μπρουστά μας. Διαβαίνουμι του γυφίρ', Κουτλιός κατσ'κάς κι φτάνουμι. Τι σκέφτισι, Χρήστο;

– Μπιρδιμένους, μπλουκαρ'σμένους είμι, Κίτσιου μ'. Θα τα καταφέρουμι; Θα μπουρέσουμι ν' ακουμπίσουμι π'θινά ή θα β'λιάζουμι;

– Θα τα καταφέρ'ς. Μυαλό έχ'ς μπόλ'κο. Κατάστασ', τραν! Κόσμου. Προυπαντός, να π'στεύ'ς στου Χρήστου. Ισύ μας συμβουλιβ'ς κάπουτι. Να π'στεβ', πως όλα θα σιάσουμι. Κι θα σιάσουμι ...